A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2021. november 25.*

„Előzetes döntéshozatal – 2002/58/EK irányelv – Az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezelése és a magánélet védelme – A 2. cikk második bekezdésének h) pontja – Az »elektronikus levél« fogalma – A 13. cikk (1) bekezdése – Az »elektronikus levél közvetlen üzletszerzés céljából való használatának« fogalma – 2005/29/EK irányelv – Tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok – Az I. melléklet 26. pontja – Az »elektronikus levél útján történő tartós és nem kívánt megkeresés« fogalma – Reklámüzenetek – *Inbox advertising*”

A C-102/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) a Bírósághoz 2020. február 26-án érkezett, 2020. január 30-i határozatával terjesztett elő

a **StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH**

és

az **eprimo GmbH**

között,

az **Interactive Media CCSP GmbH**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal, a második tanács elnöke, a harmadik tanács elnökeként eljárva, J. Passer, F. Biltgen, L. S. Rossi (előadó) és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: német.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az eprimo GmbH képviseletében R. Hall Rechtsanwalt,

– az Interactive Media CCSP GmbH képviseletében D. Frey és M. Rudolph Rechtsanwälte,

– a portugál kormány képviseletében L. Inez Fernandes, A. Guerra és P. Barros da Costa, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében C. Hödlmayr, F. Wilman, N. Ruiz García és S. Kalėda, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. június 24-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009, L 337., 11. o.) módosított, az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról [helyesen: a személyes adatok kezeléséről] és a magánélet védelméről szóló, 2002. július 12-i 2002/58/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv”) (HL 2002. L 201., 37. o.; a továbbiakban: 2002/58 irányelv) 2. cikke második bekezdése h) pontjának és 13. cikke (1) bekezdésének, valamint a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”) (HL 2005. L 149., 22. o.) I. melléklete 26. pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a végső ügyfeleknek villamos energiát szolgáltató két társaság, a StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH (a továbbiakban: StWL) és az eprimo GmbH között az Interactive Media CCSP GmbH (a továbbiakban: Interactive Media) által az eprimo kérésére végzett azon reklámtevékenységgel kapcsolatban folyamatban lévő két jogvita keretében terjesztették elő, amely abban áll, hogy reklámüzeneteket jelenítenek meg a „T-Online” ingyenes elektronikus levelezési szolgáltatás felhasználóinak inboxában.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2002/58 irányelv (4) és (40) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(4) A távközlési ágazatban a személyes adatok feldolgozásáról és a magánélet védelméről szóló, 1997. december 15-i 97/66/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [(HL 1998. L 24., 1. o.)] [a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló 1995. október 24-i] 95/46/EK irányelvben [(HL 1995.

L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.)] megállapított elveket a távközlési ágazatra vonatkozó különös szabályok formájában jelenítette meg. A 97/66/EK irányelvet az elektronikus hírközlési szolgáltatások piacainak és technológiáinak alakulásához kell igazítani annak érdekében, hogy a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások felhasználói számára a személyes adatok és a magánélet tiszteletben tartásához való jog – az alkalmazott technológiáktól függetlenül – azonos szintű védelmet élvezzenek. Ezért az említett irányelvet hatályon kívül kell helyezni, és ezt az irányelvet kell a helyébe léptetni.

[…]

(40) Védeni kell az előfizetőket attól, hogy a közvetlen üzletszerzés céljából, különösen automatizált hívóberendezéseken, telefaxon és e-mailben – az SMS-üzeneteket is beleértve – küldött, nem kívánt tájékoztatás az előfizetők magánéletét zavarja. A nem kívánt reklámküldemények ilyen formái egyrészt viszonylag könnyen és olcsón elküldhetők, másrészt a címzettre terhet és/vagy költséget róhatnak. Továbbá, egyes esetekben az ilyen küldemények mennyisége nehézségeket okozhat az elektronikus hírközlő hálózatok és a végberendezések vonatkozásában. A közvetlen üzletszerzési célú, nem kívánt tájékoztatás ilyen formái tekintetében indokolt megkövetelni azt, hogy ilyen tájékoztatást csak a címzettek előzetes és kifejezett hozzájárulásának megszerzését követően lehessen küldeni. Az egységes piac szükségessé teszi a harmonizált megközelítést, hogy a vállalkozások és a felhasználók számára egyszerű és az egész [Európai Unióban] érvényesülő szabályok álljanak rendelkezésre.”

4 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése előírja:

„(1) Ez az irányelv előírja azon nemzeti rendelkezések összehangolását, amelyekre azért van szükség, hogy biztosítsák az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezelése vonatkozásában az alapvető jogok és szabadságok védelmének egyenértékű szintjét – különös tekintettel a magánélethez és a bizalmas adatkezeléshez való jogra –, valamint biztosítsák az ilyen adatoknak, az elektronikus hírközlő berendezéseknek és az elektronikus hírközlési szolgáltatásoknak a Közösségen belüli szabad mozgását.”

5 Az említett irányelv „Fogalom-meghatározások” című 2. cikke második bekezdésének d), f) és h) pontja értelmében:

„Szintén alkalmazni kell a következő fogalom-meghatározásokat:

d) »közlés«: valamely nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatás révén megvalósított adatcsere vagy -továbbítás véges számú felek között. Ez nem foglalja magában az elektronikus hírközlő hálózaton keresztül műsorterjesztési szolgáltatás részeként a nyilvánosságnak továbbított adatokat, kivéve, ha az adat az azt átvevő, azonosítható előfizetőhöz vagy felhasználóhoz kapcsolható.

[…]

f) egy felhasználó vagy előfizető „hozzájárulása”: megegyezik az érintett hozzájárulásának a 95/46/EK irányelvben szereplő fogalmával;

[…]

h) »elektronikus levél«: nyilvános hírközlő hálózaton küldött szöveges, hangalapú vagy képi üzenet, amely a hálózatban vagy a címzett végberendezésében addig tárolható, amíg a címzett át nem veszi”.

6 Ugyanezen irányelv „Nem kívánt tájékoztatás” címet viselő 13. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az emberi beavatkozás nélküli automatizált hívó- és távközlési rendszerek (automatikus hívóberendezések), telefax- (fax-) berendezések, illetve elektronikus levelek közvetlen üzletszerzési célból történő használata kizárólag az ahhoz előzetesen hozzájáruló előfizetők vonatkozásában lehetséges.”

7 A 2009/136 irányelv (67) preambulumbekezdése kimondja:

„Az előfizetők magánélethez való jogát közvetlen üzletszerzési célú, kéretlen információkkal sértő elektronikus levelezés elleni védelem kiterjed az SMS, [multimédiás üzenetküldési szolgáltatás (MMS) segítségével történő üzenetküldésre] és más, hasonló alkalmazásokra is.”

8 A 95/46 irányelv 2. cikkének h) pontja a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

h) »az érintett hozzájárulása«: az érintett kívánságának önkéntes, kifejezett és tájékozott kinyilvánítása [helyesen: az érintett akaratának önkéntes, konkrét és megfelelő tájékoztatáson alapuló kinyilvánítása], amellyel beleegyezését adja az őt érintő személyes adatok feldolgozásához [helyesen: kezeléséhez].”

9 A természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendeletnek (általános adatvédelmi rendelet) (HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 314., 72. o.; HL 2018. L 127., 2. o.; HL 2021. L 74., 35. o.) „A 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezése” című 94. cikke (2) bekezdésében az alábbiak szerint rendelkezik:

„A hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat az e rendeletre történő hivatkozásnak kell tekinteni. […]”

10 E rendelet 4. cikke 11. pontjának szövege a következő:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

11. »az érintett hozzájárulása«: az érintett akaratának önkéntes, konkrét és megfelelő tájékoztatáson alapuló és egyértelmű kinyilvánítása, amellyel az érintett nyilatkozat vagy a megerősítést félreérthetetlenül kifejező cselekedet útján jelzi, hogy beleegyezését adja az őt érintő személyes adatok kezeléséhez”.

11 A 2005/29 irányelv (17) preambulumbekezdése értelmében:

„(17) A fokozottabb jogbiztonság érdekében kívánatos meghatározni azokat a kereskedelmi gyakorlatokat, amelyek minden körülmény között [helyesen: minden esetben] tisztességtelenek. Ezért az I. melléklet minden ilyen gyakorlatot tartalmaz. Kizárólag ezek azok a kereskedelmi gyakorlatok, amelyeket az 5–9. cikk rendelkezései szerint történő eseti vizsgálat nélkül is tisztességtelennek kell tekinteni. [helyesen: Kizárólag ezeket a kereskedelmi gyakorlatokat lehet az 5–9. cikk rendelkezései szerint történő eseti vizsgálat nélkül is tisztességtelennek tekinteni.] A felsorolás csak ezen irányelv felülvizsgálata révén módosítható.”

12 Ezen irányelv 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Tilos tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokat alkalmazni.

2. A kereskedelmi gyakorlat tisztességtelen, amennyiben:

a) ellentétes a szakmai gondosság követelményeivel,

és

b) a termékkel kapcsolatban jelentősen torzítja vagy torzíthatja azon átlagfogyasztó gazdasági magatartását, akihez eljut vagy aki a címzettje, illetve – amennyiben a kereskedelmi gyakorlat egy bizonyos fogyasztói csoportra irányul – a csoport átlagtagjának a gazdasági magatartását.

[…]

(4) Különösen tisztességtelen [helyesen: Tisztességtelen különösen] az a kereskedelmi gyakorlat, amely:

a) a 6. és 7. cikkben meghatározott módon megtévesztő,

vagy

b) a 8. és 9. cikkben meghatározott módon agresszív.

(5) Az I. melléklet tartalmazza azoknak a kereskedelmi gyakorlatoknak a felsorolását, amelyek minden körülmény között [helyesen: minden esetben] tisztességtelennek minősülnek. Ugyanezt a felsorolást kell alkalmazni minden tagállamban, és a felsorolás csak ezen irányelv felülvizsgálata révén módosítható.”

13 Az említett irányelv 8. cikke a következőket mondja ki:

„Agresszívnek minősül az a kereskedelmi gyakorlat, amely ténybeli összefüggésében – figyelembe véve valamennyi jellemzőjét és körülményét – zaklatás, kényszerítés – ideértve a fizikai erőszak alkalmazását is –, illetve nem megengedett befolyásolás útján ténylegesen vagy valószínűsíthetően jelentősen korlátozza az átlagfogyasztónak a termékkel kapcsolatos választási szabadságát vagy magatartását, s ezáltal ténylegesen vagy valószínűsíthetően az átlagfogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készteti, amelyet egyébként nem hozott volna.”

14 Ugyanezen irányelv I. melléklete, amely tartalmazza azoknak a kereskedelmi gyakorlatoknak a felsorolását, amelyek minden esetben tisztességtelennek minősülnek, 26. pontjában így rendelkezik:

„Agresszív kereskedelmi gyakorlatok

[…]

26. Telefonon, faxon, e-mailen, vagy más távközlési eszközön keresztül tartósan és nem kívánt módon a fogyasztó sürgetése [helyesen: megkeresése], kivéve azon feltételek esetén és abban a mértékben, amelyet a nemzeti jog a szerződéses kötelezettség végrehajtásának érdekében jogszerűnek ismer el. Ez nem érinti a […] 95/46/EK és a [2002/58] irányelvet."

A német jog

15 A Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (a tisztességtelen verseny tilalmáról szóló, 2004. július 3-i törvény; BGBl. 2004 I, 1414. o.; a továbbiakban: UWG) alapügyben alkalmazandó változata 3. §-ának (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok jogellenesek.

(2) A fogyasztóknak címzett vagy őket elérő kereskedelmi gyakorlatok tisztességtelenek, amennyiben nem felelnek meg a vállalkozói gondosságnak, és alkalmasak arra, hogy jelentősen befolyásolják a fogyasztó gazdasági magatartását."

16 Az UWG „Megtévesztő mulasztás" című 5a. §-ának (6) bekezdése értelmében:

„Tisztességtelen versenyjogi magatartást tanúsít az, aki nem jelöli meg valamely magatartás valódi kereskedelmi célját, amennyiben az nem derül ki a körülményekből, és a megjelölés hiánya arra késztetheti a fogyasztót, hogy olyan ügyleti döntést hozzon, amelyet egyébként nem hozott volna meg."

17 Az UWG 7. §-a kimondja:

„(1) Jogellenesek azok a kereskedelmi gyakorlatok, amelyek elfogadhatatlan mértékben zaklatják a piaci szereplőt. Ez különösen vonatkozik az annak ellenére végzett reklámra, hogy nyilvánvaló, hogy az érintett piaci szereplő azt nem kívánja.

(2) Az elfogadhatatlan zaklatást mindig vélelmezni kell a következő esetekben:

1. a 2. és 3. pontban nem említett kereskedelmi hírközlési eszköz használatával járó reklám esetén, amely tartósan megkeresi a fogyasztót, annak ellenére, hogy az azt nyilvánvalóan nem kívánja;

[…]

3. A fogyasztó tartós és nem kívánt módon való megkeresése, automata hívóeszközön, faxon, e-mailen, vagy más távközlési eszközön keresztül, a címzett előzetes kifejezett hozzájárulása nélkül, vagy

4. olyan üzenet formájában megjelenő reklám esetén

a) amelyet azon kibocsátó személyazonosságának leplezésével vagy elrejtésével bocsátottak ki, akinek a nevében a közlés történik […]

[…]”.

18 Az UWG 8. §-a kimondja:

„(1) Azzal szemben, aki a 3. vagy 7. § értelmében tiltott kereskedelmi tevékenységet végez, e tevékenység megszüntetése iránti, ismétlődő jogsértés veszélye esetén pedig tiltás iránti kérelemmel lehet fellépni. A jogsértő magatartás megtiltása iránti igény akkor is fennáll, ha a 3. vagy a 7. cikk ilyen megsértése fenyeget.

[…]

(3) Az (1) bekezdésben említett jogok jogosultja:

1. minden versenytárs;

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

19 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az StWL és az eprimo két egymással versengő villamosenergia-szolgáltató. Az eprimo kérésére az Interactive Media CCSP reklámügynökség reklámüzeneteket juttatott el a T-Online e-mail-szolgáltatás felhasználóinak e-mail-fiókjaiba. E szolgáltatást a hirdetők által fizetett reklámokból finanszírozzák, és ingyenesen nyújtják a felhasználók részére.

20 E reklámüzenetek megjelentek a T-Online egyik felhasználójának magán e-mail-fiókjában, közelebbről az inboxban, vagyis abban a mappában, amelyben a beérkezett e-mailek lista formájában jelennek meg, oly módon, hogy azokat a beérkezett e-mailek közé helyezték.

21 E felhasználók inboxába ily módon 2016. december 12-én, 2017. január 13-án és 2017. január 15 -én reklámüzenetek érkeztek. Ezen inboxokban olyan bejegyzések jelentek meg, amelyeket vizuálisan csak az különböztette meg a fiók használója egyéb e-mailjeinek listájától, hogy a dátumot az „*Anzeige*” (hirdetés) megjegyzés váltotta fel, feladót nem tüntettek fel, és a szöveg szürke háttérrel jelent meg. Az e listán szereplő bejegyzés „tárgy” rovata olyan szöveget tartalmazott, amely a villamosenergia-és földgázszolgáltatások kedvező árának promóciójára irányult.

22 Technikai szempontból az ilyen elektronikus postafiók felhasználója által felkeresett internetes oldalon található inbox szóban forgó helyéhez egy reklámszerver JavaScript kódját (TAG) rendelik hozzá. Ennélfogva, amikor a felhasználó megnyitja az internetes oldalt, a reklámszerverhez arra irányuló kérés *(Adrequest)* érkezik, hogy válasszon véletlenszerűen reklámbannert a hirdetők által létrehozott kosárból, és oly módon továbbítsa, hogy az megjelenjen a felhasználó inboxában. Ha a felhasználó a megjelenített reklámra kattint, a találatot a hirdetéskiszolgálónak továbbítják, amely a kattintást rögzíti, és a böngészőt a hirdető weboldalára irányítja át.

23 A T-Online elektronikus e-mail-szolgáltatás működésmódja a szóban forgó reklámüzenetnek az említett levelezőszolgáltatás felhasználóinak postafiókjába való beérkezését a szokásos e-mailektől eltérően kezeli: ez a reklámüzenet, amely elektronikus levél formájában jelenik meg, törölhető a listáról, azonban nem lehet sem archiválni, sem megváltoztatni, és válaszolni sem lehet rá. Végül az említett reklámüzenet nem számít bele az inboxban szereplő elektronikus levelek teljes számába, és ott tárhelyet sem foglal el.

24 A StWL úgy ítélte meg, hogy e reklámtevékenység, amely az elektronikus levelezési szolgáltatásnak a címzett kifejezett előzetes hozzájárulása nélkül használatával jár, ellentétes a tisztességtelen versenyre vonatkozó szabályokkal, mivel az UWG 7. §-a (2) bekezdésének 3. pontja értelmében vett „elfogadhatatlan zaklatásnak” minősül, és az UWG 5a. §-ának (6) bekezdése értelmében megtévesztő. Ezért a StWL jogsértés megszüntetése iránti keresetet nyújtott be az eprimóval szemben a Landgericht Nürnberg-Fürth (nürnberg-fürth-i regionális bíróság, Németország) előtt. E bíróság helyt adott az StWL kérelmének, és kényszerítő bírság terhe mellett arra kötelezte az eprimót, hogy szüntesse meg a villamosenergia-elosztással kapcsolatos ilyen reklámnak a végső fogyasztók részére, a T-online.de elektronikus e-mail-fiókba történő továbbítását.

25 Az eprimo által az Oberlandesgericht Nürnberghez (nürnbergi regionális felsőbíróság, Németország) benyújtott fellebbezést követően e bíróság megállapította, hogy a reklámnak a T-Online magán e-mail-fiókok inboxában való vitatott elhelyezése a versenyjog szempontjából nem minősül jogellenes kereskedelmi gyakorlatnak.

26 Közelebbről, az említett bíróság szerint egyrészt az alperes reklámja nem minősül az UWG 7. §-a (2) bekezdésének 3. pontja értelmében elektronikus levél használatával járó „elfogadhatatlan zaklatásnak”, mivel e reklám nem tekinthető e rendelkezés értelmében vett „elektronikus levélnek”. Mindenesetre a szóban forgó reklám a T-Online e-mail-szolgáltatás igénybe vevője számára nem járt olyan terhekkel vagy költségekkel, amelyek meghaladják a reklámok által okozott „szokásos” zaklatást, és így nem okozott az UWG 7. §-a (1) bekezdése első mondatának általános rendelkezése értelmében vett „elfogadhatatlan zaklatást”, figyelemmel többek között ezen e-mail-szolgáltatás ingyenességére.

27 Másrészt ugyanezen bíróság megállapította, hogy a szóban forgó reklám nem jogellenes az UWG 7. §-a (2) bekezdése 4. pontjának a) alpontja alapján, mivel nem üzenet formájában megjelenő reklámról van szó. Az UWG 7. §-a (2) bekezdésének 1. pontja sem alkalmazható, mivel az a fogyasztónak kellemetlenséget okozó magatartás értelmében vett „megkeresést” feltételez, amely a jelen ügyben hiányzik. Egyébiránt, mivel az alperes hirdetései nem rejtették el reklámjellegüket, nem tekinthetők tisztességtelennek azon az alapon, hogy az UWG 5a. §-ának (6) bekezdése értelmében megtévesztőek.

28 A StWL által benyújtott felülvizsgálati kérelem ügyében eljáró Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) úgy véli, hogy e kereset eredményessége a 2002/58 irányelv 2. cikke második bekezdése d) és h) pontjának, valamint 13. cikke (1) bekezdésének, továbbá a 2005/29 irányelv I. melléklete 26. pontjának értelmezésétől függ.

29 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ugyanis az eprimónak felrótt magatartás a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdését átültető UWG 7. §-a (2) bekezdésének 3. pontja alapján jogellenes lehet. E bíróság jelzi, hogy az is elképzelhető, hogy a reklám a 2005/29 irányelv I. mellékletének 26. pontját átültető UWG 7. §-a (2) bekezdésének 1. pontja alapján jogellenes.

30 Ennek kapcsán a kérdést előterjesztő bíróság felvilágosítást kíván kérni a Bíróságtól a 2002/58 irányelv 2. cikke második bekezdésének h) pontja értelmében vett „elektronikus levél” fogalmát érintő kritériumokról, valamint az elektronikus levél ezen irányelv 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közvetlen üzletszerzés céljából történő „használatának” fogalma vonatkozásában. Ezenkívül az említett bíróság arra kéri Bíróságot, hogy pontosítsa a 2005/29 irányelv I. melléklete 26. pontjának értelmében vett „megkeresés” kritériumait.

31 E körülmények között a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Megvalósul-e a 2002/58 irányelv 2. cikke második mondatának h) pontja értelmében vett „küldés”, ha valamely üzenetet nem az elektronikus hírközlési szolgáltatás valamely felhasználója küld meg valamely másik felhasználónak egy szolgáltatásnyújtó vállalkozáson keresztül a második felhasználó elektronikus »címére«, hanem azt adszerverek (hirdetéskiszolgálók) egy e-mail-fiók jelszóval védett internetes oldalának megnyitása folytán automatikusan egy véletlenszerűen kiválasztott felhasználó e-mail-inboxának bizonyos erre szolgáló felületein jelenítik meg (inboxreklám)?

2) Azt feltételezi-e valamely üzenetnek a 2002/58 irányelv 2. cikke második mondatának h) pontja értelmében vett átvétele, hogy a címzett az üzenetről való tudomásszerzést követően akaratelhatározáson alapuló átvételi kérés útján kiváltja az üzenetadatok programtechnikailag meghatározott továbbítását, vagy elegendő, ha valamely üzenetnek az e-mail-fiók inboxában való megjelenését az váltja ki, hogy a felhasználó megnyitja e-mail-fiókjának jelszóval védett internetes oldalát?

3) Akkor is a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett elektronikus levélről van-e szó, ha valamely üzenetet nem egy már a továbbítás előtt konkrétan ismert egyéni címzettnek küldenek meg, hanem azt egy véletlenszerűen kiválasztott felhasználó inboxában jelenítik meg?

4) Csak akkor valósul-e meg elektronikus levelek közvetlen üzletszerzési célból történő – a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett – használata, ha megállapítást nyer, hogy ez a felhasználó számára a zaklatást meghaladó terhet jelent?

5) Csak akkor valósul-e meg a 2005/29 irányelv I. melléklete 26. pontjának első mondata értelmében vett, a »megkeresés« feltételeinek megfelelő egyéni reklám, ha valamely fogyasztóval egy hagyományosan a feladó és a címzett közötti egyéni kommunikációra szolgáló eszköz útján veszik fel a kapcsolatot, vagy elegendő, ha – mint a jelen ügyben szóban forgó reklám esetében – úgy kerül sor egyéni kapcsolat megteremtésére, hogy a reklámot egy magáncélú felhasználásra szánt e-mail-fiók inboxában, tehát olyan felületen jelenítik meg, ahova a fogyasztó egyénileg neki címzett üzeneteket vár?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első, második, harmadik és negyedik kérdésről

32 Az első, második, harmadik és negyedik kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy egyrészt az ezen irányelv 2. cikkének h) pontját és 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az „elektronikus levél” fogalmának az e rendelkezések értelmében vett kritériumai teljesülnek, ha egy reklámüzenetet egy e-mail-fiók jelszóval védett internetes oldalának megnyitása folytán egy véletlenszerűen kiválasztott felhasználó e-mail-inboxának bizonyos erre szolgáló felületein jelenítenek meg, másrész pedig arra, hogy ezen irányelv 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az ilyen reklámtevékenyég csak akkor tartozik az e rendelkezés értelmében vett „elektronikus levelek közvetlen üzletszerzés céljából történő használatának” fogalma alá, amely megköveteli, hogy az érintett e-mail-szolgáltatás felhasználója előzetes hozzájárulását adja az ilyen tevékenységhez, ha megállapítást nyer, hogy ez a felhasználó számára a zaklatást meghaladó terhet jelent.

33 E kérdések megválaszolása érdekében emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/58 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében ezen irányelv többek között azon nemzeti rendelkezések harmonizációját írja elő, amelyekre azért van szükség, hogy biztosítsák az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezelése vonatkozásában az alapvető jogok és szabadságok védelmének egyenértékű szintjét – különös tekintettel a magánélethez és a bizalmas adatkezeléshez való jogra.

34 Amint ezen irányelv (40) preambulumbekezdése kimondja, az irányelv célja, hogy védje az előfizetőket attól, hogy a közvetlen üzletszerzés céljából, különösen automatizált hívóberendezéseken, telefaxon és e-mailben – az SMS-üzeneteket is beleértve – küldött, nem kívánt tájékoztatás az előfizetők magánéletét zavarja.

35 A 2002/58 irányelv 2. cikkének d) pontja a „közlés” fogalmának tág meghatározását tartalmazza, amely valamennyi nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatás révén véges számú felek között megvalósított adatcserére vagy -továbbításra vonatkozik.

36 E tekintetben ezen irányelv „Nem kívánt tájékoztatás” című 13. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi különböző hírközlési módok, nevezetesen emberi beavatkozás nélküli automatizált hívó- és távközlési rendszerek (automatikus hívóberendezések), a telefax- (fax-) berendezések, illetve az elektronikus levelek közvetlen üzletszerzési célból történő használatát azzal a feltétellel, hogy olyan előfizetőket vagy felhasználókat érint, akik ahhoz előzetesen hozzájárultak.

37 E rendelkezés alkalmazása céljából először is meg kell tehát vizsgálni, hogy a közvetlen üzletszerzés céljából felhasznált hírközlési mód szerepel-e az említett rendelkezésben említettek között; másodszor azt, hogy az ilyen hírközlés közvetlen üzletszerzésre irányul-e; harmadszor pedig azt, hogy tiszteletben tartották-e a felhasználó előzetes hozzájárulásának megszerzésére vonatkozó követelményt.

38 Először is, azon elektronikus hírközlési eszközöket illetően, amelyek révén közvetlen üzletszerzési tevékenységet végeznek, előzetesen meg kell állapítani, amint azt a főtanácsnok az indítványának 53. pontjában megjegyezte, hogy az ezen irányelv (40) preambulumbekezdésében és 13. cikkének (1) bekezdésében említett hírközlési eszközök felsorolása nem kimerítő jellegű.

39 Egyrészt ugyanis a 2002/58 irányelvet módosító 2009/136 irányelv (67) preambulumbekezdésében a 2002/58 irányelvben említett közlésformáktól eltérő közlésformákra hivatkozik, amikor kimondja, hogy az előfizetők magánélethez való jogát közvetlen üzletszerzési célú, kéretlen információkkal sértő elektronikus levelezés elleni védelem „kiterjed az SMS, MMS-üzenetküldésre és más, hasonló alkalmazásokra is”. Másrészt, amint azt a 2002/58 irányelv (4) preambulumbekezdése pontosítja, az a cél, hogy a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások felhasználói számára a személyes adatok és a magánélet tiszteletben tartásához való jog azonos szintű védelmét „az alkalmazott technológiáktól függetlenül” kell biztosítani, ami megerősíti, hogy az ezen irányelvben említett közléstípus technológiai szempontból tág és fejlődő fogalmát kell elfogadni.

40 Ennek megállapítását követően rá kell mutatni, hogy a jelen ügyben az alapügyben szóban forgó reklámüzenetet a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten említett egyik hírközlési eszköz, azaz elektronikus levél használata révén közölték az érintett személyekkel.

41 E tekintetben ugyanis a címzett szempontjából az említett reklámüzenet az e-mail-fiók felhasználójának inboxában, vagyis az általában a magán e-mailek számára fenntartott helyen jelenik meg. A felhasználó e helyet csak úgy szabadíthatja fel annak érdekében, hogy a kizárólag magánjellegű elektronikus leveleinek összességét áttekinthesse, ha ellenőrizte az említett reklámüzenet tartalmát, és csak azt követően, hogy azt tevőlegesen törölte. Ha a felhasználó egy olyan reklámüzenetre kattint, mint amelyről az alapügyben szó van, a szóban forgó reklámot tartalmazó weboldalra irányítják, ahelyett hogy magán e-mailjeinek olvasását folytatná.

42 Így ellentétben a reklámbannerekkel és felugró ablakokkal, amelyek a magán e-mailek listáján kívül vagy azoktól elkülönülten jelennek meg, az alapügyben szóban forgó reklámüzeneteknek a felhasználó magán e-mailjeinek listájában való megjelenése akadályozza az utóbbi levelekhez való hozzáférést a nem kért *(„spam”-nek* is nevezett) levelekhez hasonló módon, mivel az ilyen eljárás e levelek kezelése vonatkozásában az előfizető részéről ugyanazon döntések meghozatalát teszi szükségessé.

43 Egyébiránt, ahogyan azt a főtanácsnok az indítványának 55. pontjában megjegyezte, mivel a reklámüzenetek az inbox azon soraiban helyezkednek el, amelyek általában a magán e-mailek számára vannak fenntartva, és ez utóbbiakkal való hasonlóságuk miatt fennáll az üzenetek e két kategóriája közötti összetévesztés veszélye, ami azt eredményezheti, hogy azon felhasználót, aki a reklámüzenetnek megfelelő sorra kattint, akarata ellenére a szóban forgó reklámot tartalmazó internetes oldalra irányítják, a magán e-mailjei megtekintésének folytatása helyett.

44 Márpedig, amint azt a Bizottság megjegyezte, ha bármilyen jellegű reklámüzenet jelenik meg az internetes e-mail-fiók inboxában, vagyis abban a rovatban, amelyben a felhasználónak címzett valamennyi elektronikus levél megjelenik, meg kell állapítani, hogy ez az inbox minősül azon eszköznek, amellyel az érintett reklámüzeneteket e felhasználóval közlik, ami azt jelenti, hogy az elektromos levelezését használják a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közvetlen üzletszerzés céljára. Más szavakkal, az alapeljárás alperese és a beavatkozó fél, valamint az érintett e-mail-szolgáltató a magán e-mailek listáját használják, az előfizető e lista iránt tanúsított különös figyelmére és bizalmára figyelemmel, abból a célból, hogy közvetlen reklámjukat úgy helyezzék el, hogy az egy valódi elektronikus levél látszatát keltse.

45 Az ilyen eljárás az elektronikus levél olyan, a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett használatának minősül, amely sértheti az e rendelkezés által követett azon célt, hogy a felhasználókat megvédjék a magánéletük közvetlen üzletszerzési célból teljesített nem kért közlésekkel történő bármely megsértésével szemben.

46 E körülmények között az a kérdés, hogy az olyan reklámüzenetek, mint amelyekről az alapügyben szó van, maguk is megfelelnek-e az ezen irányelv 2. cikkének h) pontja értelmében vett „elektronikus levélnek” való minősítésükhöz szükséges kritériumoknak, feleslegessé válik, mivel azokat az érintett felhasználókkal e-mail-fiókjuk, azaz elektronikus levél útján közölték.

47 Másodszor, azon kérdést illetően, hogy az említett irányelv 13. cikkének (1) bekezdésében említett közlések közvetlen üzletszerzést szolgálnak-e, meg kell vizsgálni, hogy az ilyen közlés kereskedelmi célra irányul-e, és azt közvetlenül és egyénileg a fogyasztónak címezték-e.

48 A jelen ügyben az alapügyben szóban forgó, szolgáltatások promóciójára irányuló reklámüzenetek jellege, valamint az a tény, hogy azokat elektronikus levél formájában továbbítják, és így azok közvetlenül az érintett felhasználó magán e-mail-fiókjában jelennek meg, lehetővé teszi ezen üzeneteknek a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közvetlen üzletszerzést szolgáló közlésekként való minősítését.

49 Az a körülmény, hogy e reklámüzenetek címzettjét véletlenszerűen választják ki, amely körülményt az előterjesztő bíróság által feltett harmadik kérdés említi, nem kérdőjelezheti meg ezt a következtetést.

50 E tekintetben elegendő megjegyezni, amint azt a főtanácsnok is tette az indítványának 61. pontjában, hogy a címzett véletlenszerű vagy előre meghatározott kiválasztása nem feltétele a 2002/58 irányelv 13. cikke (1) bekezdése alkalmazásának. Másként fogalmazva, nincs jelentősége annak, hogy a szóban forgó reklámot előre meghatározott és egyénileg megjelölt címzettnek szánják, vagy több címzett számára történő tömeges és esetleges terjesztésről van szó. Az bír jelentőséggel, hogy olyan kereskedelmi célú közlés valósul meg, amely közvetlenül és egyénileg éri el az e-mail-szolgáltatás egy vagy több felhasználóját azáltal, hogy az ezen felhasználók e-mail-fiókjának inboxában megjelenik.

51 Márpedig az ilyen reklámüzenetek címzettjei többek között egy adott e-mail-szolgáltató felhasználóiként kerülnek egyéniesítésre, mivel a felhasználó csak azt követően kap hozzáférést az inboxához, hogy megadta regisztrációs adatait és a jelszavát. Következésképpen a megjelenítésre a felhasználó által elvégzett hitelesítési eljárást követően, a számára fenntartott magánjellegű térben kerül sor, amelynek rendeltetése, hogy az elektronikus levelek formáját öltő magánjellegű tartalmakat ott megtekintsék.

52 Harmadszor, ami konkrétan az előzetes hozzájárulás megszerzésének a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdésében előírt követelményét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy ha valamely közlés e rendelkezés hatálya alá tartozik, az azzal a feltétellel engedélyezett, ha a címzettje ahhoz előzetesen hozzájárult.

53 E tekintetben a 2002/58 irányelv 2. cikke második albekezdésének a 2016/679 rendelet 94. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett f) pontjából az következik, hogy e hozzájárulásnak meg kell felelnie a 95/46 irányelv 2. cikkének h) pontjából vagy e rendelet 4. cikkének 11. pontjából eredő követelményeknek, aszerint hogy időbeli hatályuk alapján az alapügy tényállására e két norma közül melyik alkalmazandó.

54 A 95/46 irányelv 2. cikkének h) pontja úgy határozza meg „az érintett hozzájárulása” fogalmát, hogy az „az érintett kívánságának önkéntes, kifejezett és tájékozott kinyilvánítása [helyesen: az érintett akaratának önkéntes, konkrét és megfelelő tájékoztatáson alapuló kinyilvánítása], amellyel beleegyezését adja az őt érintő személyes adatok feldolgozásához [helyesen: kezeléséhez]”.

55 Ugyanezt a követelményt kell alkalmazni a 2016/679 rendelet keretében is. E rendelet 4. cikke 11. pontjának szövege ugyanis úgy határozza meg az „érintett hozzájárulását”, hogy az az érintett személy akaratának „önkéntes, konkrét és megfelelő tájékoztatáson alapuló és egyértelmű” kinyilvánítását követeli meg olyan nyilatkozat, vagy „félreérthetetlenül kifejező cselekedet” útján, amellyel jelzi, hogy hozzájárul az őt érintő személyes adatok kezeléséhez.

56 Az alapügyben szóban forgóhoz hasonló jogellenes kereskedelmi gyakorlat megszüntetése iránti kereset vonatkozásában nem kizárt, ahogyan azt a főtanácsnok az indítványának 50. pontjában megjegyezte, hogy abban az esetben, ha a StWL által indított eljárás arra irányul, hogy a jövőre nézve szüntessék meg az eprimo magatartását, úgy időbeli hatályánál fogva a 2016/679 rendelet is alkalmazandó az alapeljárás keretében, noha az e jogvita alapjául szolgáló tényállás 2018. május 25-ét – vagyis e rendelet alkalmazhatóvá válásának időpontját és a 95/46 irányelv hatályon kívül helyezésének időpontját – megelőzően valósult meg.

57 A fentiekből következik, hogy az ilyen hozzájárulásnak legalábbis az érintett személy akarata önkéntes, konkrét és megfelelő tájékoztatáson alapuló kinyilvánításában kell megnyilvánulnia.

58 A jelen ügyben a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó e-mail-cím nyilvántartásba vételére irányuló eljárás során a T-Online e-mail-szolgáltatást a felhasználóknak kétféle e-mail-szolgáltatás formájában kínálják, azaz egyrészt a reklámokból finanszírozott ingyenes e-mail-szolgáltatás, másrészt pedig reklám nélküli, fizetett e-mail-szolgáltatás formájában. Így azok a felhasználók, akik mint az alapügyben is, a szolgáltatás ingyenességét választják, elfogadják, hogy reklámüzeneteket kapjanak, annak érdekében, hogy ne kelljen ellenszolgáltatást fizetniük az elektronikus üzenetküldési szolgáltatás igénybevételéért.

59 E tekintetben azonban a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak meghatározása, hogy az érintett felhasználót, aki a T-Online e-mail-szolgáltatás ingyenességét választotta, megfelelően tájékoztatták-e az ilyen reklám közlésének pontos módjairól, és ténylegesen hozzájárult-e az alapügyben szereplőhöz hasonló reklámüzenetek fogadásához. Közelebbről egyrészt meg kell bizonyosodni arról, hogy e felhasználót egyértelműen és pontosan tájékoztatták többek között a tekintetben, hogy a kapott magán e-mailek listáján reklámüzeneteket jelenítenek meg, másrészt pedig arról, hogy kifejezetten és a tények teljes ismeretében adta meg az ilyen reklámüzenetek fogadására vonatkozó hozzájárulását (lásd ebben az értelemben: 2020. november 11-i Orange Romania ítélet, C-61/19, EU:C:2020:901, 52. pont).

60 Végül a negyedik kérdés megválaszolása érdekében, amellyel az előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy ahhoz, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló reklámtevékenységet a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „elektronikus levél közvetlen üzletszerzés céljából történő használatának” lehessen minősíteni, meg kell-e állapítani, hogy ez a felhasználó számára a zaklatást meghaladó terhet jelent, pontosítani kell, hogy e követelmény teljesítését az irányelv nem írja elő.

61 Amint ugyanis azt a főtanácsnok az indítványának 62. pontjában említette, ezen irányelv (40) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az e rendelkezésben előírt előzetes hozzájárulás megszerzésének követelményét többek között az magyarázza, hogy a közvetlen üzletszerzés céljából küldött tájékoztatás „terhet és/vagy költséget róhat a címzettekre”. Mivel az ilyen közlések a 2002/58 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartoznak, nem szükséges megvizsgálni, hogy az azokból eredően a címzettre háruló teher a zaklatást meghaladó terhet jelent-e.

62 A jelen ügyben egyébként nem vitatott, hogy az olyan reklámtevékenység, mint amely az alapügy tárgyát képezi, valóban terhet ró az érintett felhasználóra, mivel – amint az a jelen ítélet 42. pontjában megállapításra került – a reklámüzeneteknek a felhasználó magán e-mailjeinek listáján való megjelenése, tekintettel arra, hogy a nem kért e-mailekhez *(spam)* hasonlóan akadályozza a levelekhez való hozzáférést, ezen üzenetek kezelése tekintetében az előfizető részéről ugyanolyan jellegű döntéseket tesz szükségessé.

63 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első, a második, a harmadik és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/58 irányelv 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett „elektronikus levelek közvetlen üzletszerzési célból történő használatának” minősül reklámüzeneteknek az e-mail-szolgáltatás felhasználójának inboxában az e-mailekhez hasonló formában és azokkal azonos helyen történő megjelenítése, azzal, hogy ebből a szempontból irreleváns az említett üzenetek címzettjeinek véletlenszerűen történő meghatározása, valamint annak megállapítása, hogy ez az említett felhasználó számára milyen mértékű terhet jelent, mivel e használat csak azzal a feltétellel engedélyezett, hogy az említett felhasználót egyértelműen és pontosan tájékoztatták-e az ilyen reklám közlésének módjairól, különösen a kapott magán e-mailek listájában történő közléséről, és konkrétan, a tények ismeretében kifejezte az ilyen reklámüzenetek fogadásához való hozzájárulását.

Az ötödik kérdésről

64 Ötödik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2005/29 irányelv I. mellékletének 26. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az a tevékenység. amely reklámüzeneteknek az e-mail-szolgáltatás felhasználójának inboxában, a valódi elektronikus levelekhez hasonló formában és azokkal azonos helyen történő megjelenítésében áll, az e-mail-szolgáltatásokat igénybe vevő felhasználók „tartós és nem kívánt megkeresésének” a fenti rendelkezés értelmében vett fogalma alá tartozik.

65 Ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésében tiltja a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokat, és (2) bekezdésében meghatározza azokat a kritériumokat, amelyek alapján megállapítható, hogy valamely kereskedelmi gyakorlat tisztességtelen-e.

66 Az említett irányelv 5. cikkének (4) bekezdése ezt követően pontosítja, hogy tisztességtelenek különösen a 2005/29 irányelv 6. és 7. cikke értelmében vett „megtévesztő” kereskedelmi gyakorlatok, valamint az említett irányelv 8. és 9. cikke értelmében vett „agresszív” kereskedelmi gyakorlatok.

67 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2005/29 irányelv a vállalkozások fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlataira vonatkozó szabályok teljes harmonizációját valósítja meg uniós szinten, és az I. mellékletében kimerítő felsorolását adja annak a 31 kereskedelmi gyakorlatnak, amely ezen irányelv 5. cikkének (5) bekezdése értelmében „minden esetben” tisztességtelennek minősül. Következésképpen, amint az az említett irányelv

(17) preambulumbekezdésében kifejezetten szerepel, kizárólag ezeket a kereskedelmi gyakorlatokat lehet az irányelv 5–9. cikkének rendelkezései szerinti eseti vizsgálat nélkül is tisztességtelennek tekinteni (2021. szeptember 2-i Peek & Cloppenburg ítélet, C-371/20, EU:C:2021:674, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Ily módon, a 2005/29 irányelv I. melléklete 26. pontjának alkalmazásával agresszív kereskedelmi gyakorlatként „minden esetben tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatnak” minősül a következő: „telefonon, faxon, e-mailen, vagy más távközlési eszközön keresztül tartósan és nem kívánt módon a fogyasztó megkeresése, kivéve azon feltételek esetén és abban a mértékben, amelyet a nemzeti jog a szerződéses kötelezettség végrehajtásának érdekében jogszerűnek ismer el”.

69 Márpedig, amint az a jelen ítélet 48., 50. és 51. pontjában megállapításra került, az olyan reklámüzenetet, mint amely az alapügy tárgyát képezi, úgy kell tekinteni, mint amelyet közvetlenül és egyénileg az érintett felhasználónak küldenek, mivel tekintettel arra, hogy elektronikus levél formájában került továbbításra, közvetlenül megjelenik az érintett felhasználó magán e-mail-fiókjának inboxában, olyan, jelszóval védett, számára fenntartott, magánjellegű térben, ahova csak számára egyénileg küldött üzeneteket vár.

70 Ennélfogva, ahogyan arra a főtanácsnok az indítványának 71. pontjában rámutatott, az említett üzenet hatása tehát hasonló az egyedi közvetlen üzletszerzés hatásához, függetlenül attól, hogy a hirdető a szóban forgó üzenet technikai előkészítése során egyéniesítette-e ezt a konkrét címzettet, és hogy ezt az üzenetet a tárhely és a valódi elektronikus levél kezeléséhez kapcsolódó funkcionalitás tekintetében az e-mailektől eltérően kezelik-e, vagy sem.

71 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az ilyen reklámüzenet a 2005/29 irányelv I. mellékletének 26. pontja értelmében az e-mail-szolgáltatásokat igénybe vevők „megkeresésének” minősül.

72 Mindemellett azt is meg kell vizsgálni, hogy az ilyen megkeresés „tartós és nem kívánt”-e, és így azt e rendelkezés értelmében minden esetben meg kell tiltani.

73 E tekintetben meg kell állapítani egyrészről, hogy – amint arra a jelen ítélet 21. pontja emlékeztet – az érintett felhasználók három alkalommal, azaz 2016. december 12-én, 2017. január 13-án és 2017. január 15-én kaptak reklámüzeneteket a magán e-mail-fiókjuk inboxába. E körülmények között az ilyen megkeresést – figyelembe véve annak korlátozott időtartamon belüli gyakoriságát is – a 2005/29 irányelv I. mellékletének 26. pontja értelmében „tartósnak” kell tekinteni, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megállapította.

74 Másrészt az ilyen reklámtevékenység ugyanezen 26. pont értelmében vett „nem kívánt” jellegét illetően meg kell vizsgálni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló reklámüzenet megjelenítése megfelel-e ennek a feltételnek, figyelembe véve az e felhasználó által e megjelenítést megelőzően adott hozzájárulás fennállását vagy annak hiányát, valamint az ilyen reklámeljárással szemben az említett felhasználó által kifejezett tiltakozást. Ezenkívül az alapeljárásban bebizonyosodott, hogy ilyen tiltakozásra sor került, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság is megállapította.

75 A fenti megfontolásokra tekintettel az ötödik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2005/29 irányelv I. mellékletének 26. pontját úgy kell értelmezni, hogy az a tevékenység. amely reklámüzeneteknek az e-mail-szolgáltatás felhasználójának inboxában, a valódi elektronikus levelekhez hasonló formában és azokkal azonos helyen történő megjelenítésében áll, az e-mail-szolgáltatásokat igénybe vevő felhasználók „tartós és nem kívánt megkeresésének” a fenti

rendelkezés értelmében vett fogalma alá tartozik, amennyiben e reklámüzenetek megjelenítése egyrészt kellően gyakori és rendszeres volt ahhoz, hogy azt „tartós megkeresésnek” lehessen minősíteni, másrészt pedig azt az említett felhasználó e megjelenítést megelőzően adott hozzájárulásának hiányában „nem kívánt megkeresésnek” lehet minősíteni.

A költségekről

76 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról és a magánélet védelméről szóló, 2002. július 12-i 2002/58/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv) 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett „elektronikus levelek közvetlen üzletszerzési célból történő használatának” minősül reklámüzeneteknek az e-mail-szolgáltatás felhasználójának inboxában az e-mailekhez hasonló formában és azokkal azonos helyen történő megjelenítése, azzal, hogy ebből a szempontból irreleváns az említett üzenetek címzettjeinek véletlenszerűen történő meghatározása, valamint annak megállapítása, hogy ez az említett felhasználó számára milyen mértékű terhet jelent, mivel e használat csak azzal a feltétellel engedélyezett, hogy az említett felhasználót egyértelműen és pontosan tájékoztatták-e az ilyen reklám közlésének módjairól, különösen a kapott magán e-mailek listájában történő közléséről, és konkrétan, a tények ismeretében kifejezte az ilyen reklámüzenetek fogadásához való hozzájárulását.

2) A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. mellékletének 26. pontját úgy kell értelmezni, hogy az a tevékenység, amely reklámüzeneteknek az e-mail-szolgáltatás felhasználójának inboxában, a valódi elektronikus levelekhez hasonló formában és azokkal azonos helyen történő megjelenítésében áll, az e-mail-szolgáltatásokat igénybe vevő felhasználók „tartós és nem kívánt megkeresésének” a fenti rendelkezés értelmében vett fogalma alá tartozik, amennyiben e reklámüzenetek megjelenítése egyrészt kellően gyakori és rendszeres volt ahhoz, hogy azt „tartós megkeresésnek” lehessen minősíteni, másrészt pedig azt az említett felhasználó e megjelenítést megelőzően adott hozzájárulásának hiányában „nem kívánt megkeresésnek” lehet minősíteni.

Aláírások